

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. P., nar. X, bytem X
právně zastoupen Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem se sídlem
Fibichova 218, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje – odbor dopravy a silničního
hospodářství, se sídlem Závodní 353, 360 06 Karlovy Vary

v řízení o žalobě ze dne 19. 3. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j.
KK/24/DS/25-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu Karlovy Vary, odbor dopravy č. j. 47988/OD-P/24 ze dne 20. 11. 2024 (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 12. 5 2024 v 13.34 hod. v obci Děpoltovice, na silnici č. III/2206, poblíž domu č.p. 16 řídil jízdní soupravu složenou z osobního vozidla zn. BMW X5, SPZ X a přípojného vozidla zn. Humbaur Pegasus SPZ 1UJ 2292, přestože v této době nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění k řízení této jízdní soupravy. Svým jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a za spáchání tohoto přestupku mu byl dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuty ve výši 25 000 Kč a dle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ust. § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 18 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil odvoláním, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se odvolání dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

3. Žalobce žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, zasahující do jeho ústavně zaručených základních práv a svobod, řízení před správními orgány trpí vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, zejména nebylo řádně odůvodněno, proč nedošlo k odečtu. Správní orgán plete skutečnosti, kolik žalobce dosáhl bodů, a kolik mu bylo odečteno, a z odůvodnění správního orgánu nevyplývá, jestli 12 bodů stačí pro odečet či již ne.

4. Žalobce si není vědom skutku ohledně uvedených dat, že by měl spáchat uvedený přestupek. Skutek se nestal, není ani přestupkem či správním deliktem, byla porušena zásada in dubio pro reo, byla porušena i zásada praesumpce nevinny, neboť nelze praesumovat, že se žalobce dopustil deliktu, když dosud není pravomocně vyslovena vina.

5. Správní řízení bylo v rozporu s právními předpisy, neboť žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, neboť mu nebylo sděleno, k jakému dni hodlá správní orgán vydat rozhodnutí, čímž došlo k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný žalobce jako účastníka nevyzval, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, vyrozumění v intencích tohoto navíc žalovaný neměl zaslat při zahájení správního řízení, ale před vydáním samotného rozhodnutí. Žalovaný zkrátil práva žalobce a řádně mu neumožnil vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí výzvou až poté, co bude provedeno ústní jednání. Toto nelze nahrazovat oznámením o řízení o přestupku a tam uvádět jakousi výzvu k vyjádření k podkladům, neboť tohoto práva může obviněný z přestupku využít až poté co bude provedeno ústní jednání.

6. Žalobce dále namítal, že uložený trest je nepřiměřený, neboť správní orgán musí respektovat existující polehčující okolnosti, musí zkoumat povahu a závažnost přestupku, což v tomto případě nezkoumal ani blíže neobjasnil. Správní orgán však neuvedl ani nevysvětlil, jakým způsobem přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem, zejména ohledně zhodnocení povahy a závažnosti přestupků, osobních poměrů žalobce, polehčujících a přitěžujících okolností, a v důsledku toho je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nesprávně byla při ukládání sankce vyhodnocena povaha a závažnost jednání.

7. Žalobce se uvedeného protiprávního jednání nedopustil, skutek se nestal tak, jak je popisován v rozhodnutí a nelze jej kvalifikovat jako přestupek podle zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Z těchto důvodů je rozhodnutí nezákonné, nicotné a nepřezkoumatelné, chybí prokázání subjektivní stránky přestupku, úmyslu i nedbalosti. V odůvodnění absentuje vysvětlení, jak byla naplněna materiální stránka přestupku s odkazem na ust. § 5 zákona o přestupcích, chybí prokázání objektivní stránky přestupku, tj. není zřejmé, jestli k jednání došlo skutečně na pozemních komunikacích, na které konkrétně, a to jejím zákonným číselným

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

označením řádně ve výroku rozhodnutí, jinak zakládá závažnou vadu ve vymezení děje, tedy objektivní stránky přestupku.

8. Rovněž není zřejmé, zda se nejednalo o skutkový omyl, a žalobce či jiná osoba se tak mohla domnívat, že jedná a řídí v souladu se zákonem a nedá se tedy hovořit o řízení v rozporu se silničním zákonem. Úřední záznam není důkazem ve smyslu správního řádu, slouží pouze jako podklad pro vydání rozhodnutí, má pouze informativní charakter. Nebyla doložena žádná videodokumentace potvrzující, že se žalobce dopustil protizákonného jednání, přičemž policie má zákonnou povinnost zákroky zdokumentovat, nikde není žalobcův podpis dosvědčující údajný přestupek. S vyzváním osoby ke splnění povinnosti souvisí i povinnost strážníka či policisty poučit osobu o jejích právech dle § 6 odst. 2 zákona o obecní policii či dle § 13 zákona o Policii ČR. Splnění této povinnosti není nijak doloženo, což představuje zcela zásadní procesní vadu. Nikde není dokazováno či prokázáno, že v danou chvíli řídil žalobce, či zda jel v autě sám, nikde nejsou uvedeny jeho doklady a není vyfocený. Ve věci nebylo prokázáno, že žalobce porušil zákon o silničním provozu, tudíž není následek ani kauzální nexus.

9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí mu předcházející zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 4. 2025 zrekapituloval průběh správního řízení a v něm prokázaný skutkový stav. Uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že nebyl dostatečně prokázán skutkový stav spáchání přestupku, neboť se nestal tak, jak je popisován v rozhodnutí, žalobce se jej nedopustil a nelze jej kvalifikovat jako přestupek ve smyslu zákona o silničním provozu, dále s tím, že byla krácena jeho procesní práva tím, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neztotožňuje se ani s tvrzením, že uložené správní tresty jsou nepřiměřené. Konstatoval, že provedenými důkazy bylo na jisto postaveno kdo, kde, kdy a jak se přestupkového jednání dopustil a odmítá tvrzení žalobce, že jeho jednání nelze kvalifikovat jako přestupek ve smyslu zákona o silničním provozu.

11. Žalovaný uvedl, že žalobce byl v průběhu řízení opakovaně vyzván k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, bylo mu umožněno pořídit si foto spisové dokumentace při nahlédnutí do spisu, byly mu na jeho žádost doručeny kopie protokolu o ústním projednání věci včetně protokolů o výsledku svědků, byl mu tedy dán dostatečný prostor k vyjádření se k podkladům. Žalobce se k nim písemně vyjádřil, při té příležitosti uvedl, že jej fotografie sice zachycuje sedícího na místě řidiče, avšak jedná se o opakované nasednutí do vozidla, kdy měl v úmyslu připravit doklady pro hlídku PČR, současně doznal záměnu řidiče, neboť skutečného řidiče chtěl chránit před policejní kontrolou, aniž by správnímu orgánu nabídl nějakou přijatelnou skutkovou realitu své verze příběhu. Jím tvrzená záměna řidiče však neměla a nemá takovou důkazní váhu, aby zvrátila důkazy prokazující, že řidičem jízdní soupravy byl právě žalobce, zejména pak váhu svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

12. Ač žalobce popřel vinu, označil uložený správní trest za nepřiměřený s ohledem na povinnost správního orgánu přihlédnout k polehčujícím okolnostem při určení druhu a výměry správního trestu Správnímu orgánu vytkl, že slovně nerozvedl a nevysvětlil, jakým způsobem přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem a namítl, že se jej správní orgán na nic z aspektů uvedených v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nezeptal. Žalovaný se ani s tímto souborem námitek neztotožňuje. Řízení motorového vozidla bez příslušné skupiny řidičského oprávnění patří mezi nejzávažnější přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na pozemních komunikacích, čemuž odpovídá i výměra správních trestů. Správní orgán uložil žalobci správní tresty na samé dolní hranici zákonného rozpětí, když zhodnotil všechny okolnosti projednávané věci a v jednání žalobce neshledal okolnosti odůvodňující uložení správních trestů ve zvýšené výměře. Ustanovení § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu sice umožňuje uložit zákaz činnosti na dobu kratší, než je dolní hranice stanovená tímto zákonem, jestliže by byl zákaz činnosti uložený na této hranici vzhledem k poměrům řidiče nepřiměřeně přísný, avšak žalobce v průběhu řízení žádné důvody, jež by mohly mít takový následek neuvedl. Na projednávanou věc nebylo možno uplatnit ani ust. § 44 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle něhož je možné mimořádné snížení výměry pokuty, neboť žalobce nesplňuje žádnou z podmínek stanovených zákonem pro takový krok. Ani výtku žalobce, že se jej správní orgán na nic z aspektů, jež obsahuje ust. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich neptal, není důvodná, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že správní orgán prvního stupně ve věci nařídil dvě ústní projednání, z nichž se žalobce omluvil a souhlasil s prováděním důkazů v jeho nepřítomnosti, takže správní orgán neměl, jak mu tyto otázky pokládat, a žalobce sám žádné argumenty na svoji obranu neuvedl.

13. S ohledem na uvedené žalovaný trvá na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce, a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Žalobcovy námitky považuje za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné a nelze jimi prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či vady řízení odůvodňující zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

14. O věci samé bylo rozhodnuto s ohledem na stanovisko účastníků bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.

17. Ze správního spisu soud zjistil skutečnosti, jež zcela korespondují se skutkovým stavem popsáním v napadených rozhodnutích. Z Oznámení přestupku ze dne 12. 5. 2024 vyplývá, že totožnost žalobce byla řádně ověřena řidičským průkazem č. EG 072786, žalobce k popisu skutku v něm uvedeném vlastní rukou uvedl: „O přestupku jsem nevěděl v nejbližší době vyřeším“, k čemuž připojil svůj podpis. Ve spise založená fotografická dokumentace z téhož dne koresponduje s popsáním skutkovým stavem, přičemž na místě řidiče je zachycen muž. Magistrátem města Karlovy Vary byl dne 18. 6. 2024 vydán příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona spáchaným výše uvedeným způsobem, za což mu byla uložen správní trest pokuta ve výši 25 000 Kč dle ust. § 90 odst. 1, § 35 písm. c), § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění pozdějších předpisů a podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, dále mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců ode dne nebytí právní moci příkazu. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na den 19. 8. 2024, z něhož se žalobce z důvodu kolize s jiným jednáním

omluvil s tím, že souhlasí s provedením výsledku svědků bez jeho přítomnosti a požádal, aby jim byly položeny otázky, jež zároveň správnímu orgánu zaslal.

18. Při uvedeném ústním jednání svědek V. M., příslušník PČR, jenž provedl silniční kontrolu dne 12. 5. 2024 uvedl, že jízdní soupravu vozidlo BMW a přívěs pro přepravu koní s kolegou zaregistrovali při projíždění jezdeckým klubem Pegas Děpoltovice, soupravu měli až do jejího zastavení po celou dobu v dohledu, tato nikde nezastavila. Vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno neboť z vlastní praxe ví, že řidiči takové jízdní soupravy často nemají potřebné řidičské oprávnění. S kolegou viděli dopředu, viděli, kdo z vozidla vystupuje, jednalo se o muže ve věku cca 50 let, který byl ve voze sám, po kontrole obou vozidel a řidičského oprávnění řidiče jej seznámili s tím, že řídí jízdní soupravu bez potřebného řidičského oprávnění, čemuž se divil a sdělil, že kdyby to věděl, udělal by si ho. Na místě bylo s řidičem sepsáno oznámení, k němuž se vyjádřil a podepsal, nijak nerozporoval, že vozidlo řídil, byla zpracována fotodokumentace. Videozáznam z kamery služebního vozidla nebyl proveden, neboť vozidlo v tu dobu nebylo záznamovým zařízením vybaveno stejně tak jako on a jeho kolega. Z fotodokumentace je částečně zřetelná osoba řidiče, zda bylo pořízeno více fotek neví, je běžnou praxí, že nepovede-li se nějaká fotka, do fotodokumentace se nezakládá. Nevybavuje si, zda byla ve voze další osoba, k tomu by se mohl vyjádřit kolega, jenž s řidičem jednal.

19. Svědek Š. B., druhý policista z předmětné silniční hlídky, téhož dne při svém výsledku uvedl, že videokamera ve vozidle byla, avšak nefunkční, on ani kolega osobní videokameru neměli. Má zato že byla pořízena fotka řidiče ve vozidle. Dále na dotaz uvedl, že si již nevybavuje, zda byla ve vozidle další osoba, přičemž pokud ano, nebyl důvod ji ztotožnit, neboť řidič na místě řízení soupravy nezpochybňoval, že vozidlo řídil, po celou dobu vystupoval jako řidič on. Soupravu měli s kolegou před jejím zastavením stále v dohledu, nikde nezastavila.

20. Poté, co byla spisová dokumentace doplněna o fotografie, bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 22. 10. 2024, přičemž v rámci tohoto předvolání správní orgán výslovně vyrozuměl žalobce o tom, že v rámci ústního jednání mu bude umožněno v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům pro rozhodnutí. Součástí předvolání bylo i znění uvedeného zákonného ustanovení. I z tohoto jednání se právní zástupce žalobce omluvil z důvodu nezbytnosti jeho účasti na kolidujícím ústním jednání u jiného orgánu, přičemž předvolání k němu na výzvu správního orgánu doložil po dni jeho konání. Zároveň požádal o poskytnutí 10denní lhůty pro vyjádření k správním orgánem zasláné fotodokumentaci, tedy do dne 4. 11. 2024. Ze sdělení Města Kopřivnice, Městského úřadu Kopřivnice, před nímž se mělo uvedené kolidující jednání konat, vyplynulo, že se k němu právní zástupce žalobce nedostavil.

21. Žalobce v písemném vyjádření ze dne 1. 11. 2024 uvedl, že se přestupku, jenž je mu kladen za vinu, nedopustil. Policista, jenž k vozidlu žalobce přistoupil nemohl vidět druhou osobu ve voze, jež je ve skutečnosti řídila, neboť vozidlo policie ČR stálo v zákrytu za přípojným vozidlem žalobce, jak je zřejmé z fotodokumentace založené ve spise. Snímek zachycující žalobce sedícího na místě řidiče se ve spisu sice nachází, ale zachycuje okamžik, kdy si žalobce do vozidla opětovně sedl, aby mohl připravit doklady potřebné pro řízení vozidla. Žalobce doznává záměnu řidiče až nyní, neboť chtěl jeho osobu ochránit před policejní kontrolou, avšak netušil, jaké sankce jsou za uvedený přestupek ukládány. Spisová dokumentace ani výpovědi zasahujících policistů bez dalších pochybností nedokazují, že to byl žalobce, kdo vozidlo řídil. Osoba, jež se s ním nacházela ve voze, byla drobnější postavy a policisty nebyla vůbec ztotožněna. Jedná se o osobu blízkou obviněnému a tento jí nechce svojí výpovědí způsobit stíhání. Policisté při svých výpovědích patrně zaměnili šetření několika přestupků současně.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

22. Následně bylo vydáno výše uvedené rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary sp. zn. 22516/OD-P/24/Zá ze dne 20. 11. 2024 a v rámci odvolacího řízení rozhodnutí žalovaného č.j. KK/24/DS/25-3 ze dne 29. 1. 2025.

23. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.“*

24. Žalobce staví svoji žalobní argumentaci na tom, že se protiprávního jednání nedopustil, neboť jízdní soustavu sestávající z motorového a přípojného vozidla v době spáchání přestupku neřídil on, ale osoba jemu blízká, jež se v době kontroly nacházela s ním ve vozidle, byla drobnější postavy a policisty nebyla vůbec ztotožněna, přičemž žalobce ji chtěl ochránit před policejní kontrolou a nechce jí způsobit trestní stíhání.

25. Správní orgán I. stupně tuto argumentaci shledal účelovou s tím, že nepochybně, že ve vozidle seděla ještě jedna osoba, jež je při zvětšení fotografie č. 1 fotodokumentace zřetelně vidět, přičemž má zapnutý bezpečnostní pás. Výměnu osob za volantem však správní orgány vyloučily, neboť od spatření jízdní soupravy do jejího zastavení ji měly stále na dohled, souprava nikde nezastavila až do zastavení policejní hlídkou. V okamžiku příchodu hlídky k vozidlu řidič ještě seděl ve vozidle, v němž nebyl žádný pohyb. Až poté řidič – žalovaný – z vozidla vystoupil a celou dobu jako řidič vozidla vystupoval, přičemž byl překvapený, že pro řízení této soupravy řidičské oprávnění skupiny „B“ neplatí, což vyplývá i z jeho písemného vyjádření na Oznámení přestupku ze dne 12. 5. 2025, jež žalobce zároveň podepsal. Uvedené skutečnosti byly důvodem hodnocení jednání žalobce jako nedbalostního. Je třeba zároveň uvést, že ve výpovědích zasahujících policistů, kteří byli ve věci vyslechnuti jako svědci, nejsou v tomto ohledu žádné rozpory. Pokud jsou v jejich výpovědích drobné rozpory týkající se např. toho, zda byl žalobce ve voze sám či zda v něm byla i jiná osoba či ohledně přítomnosti záznamového video zařízení ve voze, pak toto lze vysvětlit časovým odstupem od provedené kontroly i množstvím dalších kontrol, jež v mezidobí policejní hlídky provedla. Pokud za prokázaných okolností žalobce rozporuje, že vozidlo řídil on a argumentuje tím, že nikde není ani jeho podpis, jenž by údajný přestupek dosvědčoval, pak i soud toto tvrzení shledává jako účelovým a nevěrohodným. Vozidlo zasahující hlídky stálo dle fotodokumentace založené ve spise bezprostředně za přípojným vozidlem, a lze tak s jistotou vyloučit, s ohledem na výhled ze služebního vozidla patrný z fotodokumentace i časovou posloupnost, že by zasahující policisté nezaznamenali výměnu osoby spolujezdce a řidiče. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou, neboť provedenými důkazy byl prokázán skutkový stav popsáný v napadených rozhodnutích, v němž je spatřováno naplnění materiálního znaku přestupku. Stejně tak je nedůvodná námitka o neověření totožnosti osoby řidiče, když tato byla ověřena řidičem předloženým řidičským průkazem uvedeným v Oznámení o přestupku, jenž obsahuje fotografii jeho majitele a jeho podobnost s osobou, jež ho při kontrole předložila, byla bezpochyby zasahujícími policisty ověřena. Za situace, kdy byla součástí spisové dokumentace průkazná fotodokumentace, pak nelze žalobcem namítanou absenci videodokumentace považovat za skutečnost, jež bránila potřebnému dostačujícímu zjištění skutkového stavu.

26. Žalobce dále namítal zkrácení na svých procesních právech v důsledku toho, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť mu nebylo sděleno, k jakému dni hodlá správní orgán prvního stupně vydat rozhodnutí a zároveň nebyl výslovně písemnou formou vyzván, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

27. Z předvolání žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce k ústnímu jednání nařízenému na 22. 10. 2024 však vyplývá, že jeho součástí bylo písemné vyrozumění o tom, že v rámci tohoto jednání bude žalobci umožněno v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům. Právní zástupce žalobce se však i z tohoto jednání omluvil s odkazem na nezbytnost své účasti u kolidujícího jednání před jiným správním orgánem, přičemž předvolání k tomuto kolidujícímu jednání žalovanému na jeho výzvu předložil dne 25. 10. 2024. Jak však vyplynulo ze sdělení správního orgánu, u něhož se mělo předmětné kolidující jednání konat, ani k němu se právní zástupce žalobce nedostavil. Z protokolu z tohoto jednání je přitom zjevné, že v případě, že by se žalobce k jednání dostavil, uvedeného poučení by se mu opětovně dostalo. Zároveň bylo po uvedeném ústním jednání žalovaným vyhověno žalobcově žádosti o poskytnutí 10denní lhůty pro vyjádření, o niž žalobce požádal v reakci na zaslou fotodokumentaci a protokol z ústního jednání, jež se konalo dne 19. 8. 2024. Žalobce této lhůty, již mu správní orgán poskytl v jím požadované délce využil, a ke spisové dokumentaci se dne 1. 11. 2024 písemně vyjádřil. Následně již žádné další podklady rozhodnutí doplněny nebyly, tudíž žalobce se vyjádřil ke kompletním podkladům rozhodnutí. Z popsanych skutečností je proto zřejmé, že žalobce nevyužil svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí osobně při nařízeném ústním jednání, avšak nestalo se tak v důsledku absence poučení, jak tvrdí, ale v důsledku jeho přístupu. Zároveň žalobce možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí využil formou písemného vyjádření. K námitce žalobce, že správní orgán porušil svoji povinnost, neboť mu písemně nesdělil, k jakému datu hodlá rozhodnutí vydat, soud uvádí, že z ust. § 36 odst. 3 ani z jiného ustanovené správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu sdělit konkrétní datum, kdy zamýšlí rozhodnutí vydat. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou, neboť žalovaný nezkrátil procesní práva žalobce za situace, kdy jej v předvolání k nařízenému jednání písemně poučil v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu a následně mu umožnil v souladu s jím navrženou lhůtou vyjádřit se ke kompletním podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění.

28. Dále žalobce namítal nepřiměřenou přísnost uložených trestů, s tím, že správní orgán musí respektovat polehčující okolnosti, jež jsou v případě žalobce dány.

29. Pokud žalobce žalovanému vytýká, že se jej neptal na žádné skutečnosti týkající se např. jeho osobních poměrů, polehčujících či přitěžujících okolností, pak pomíjí skutečnost, že žalobce se sám svými opakovanými omluvami z ústních jednání připravil o možnost k těmto skutečnostem osobně vyjádřit, a neučinil tak ani v rámci svého písemného vyjádření ani v rámci podané žaloby.

30. Žalobce žalovanému vytýká, že nesprávně vyhodnotil povahu a závažnost jeho jednání, aniž však tuto námitku konkretizuje. Předmětem správního řízení je přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, za nějž je stanovena ust. § 125c odst. 5 písm. a) uvedeného zákona pokuta od 25 000 Kč do 75 000 Kč, doba zákazu činnosti činí dle § 125c odst. 6 písm. a) uvedeného zákona minimálně 18 měsíců a je možno ji uložit až na dobu tří let. Z tohoto je zřejmé, že tresty, jež byly žalobci uloženy, jsou na nejspodnější možné zákonné hranici. Co se týká trestu zákazu činnosti, ten je možné stanovit i v kratší délce, je-li zjištěno, že by výše uvedený trest byl nepřiměřeně přísný s ohledem na poměry pachatele, a v takovém případě může být uložen na dobu v trvání jedné poloviny dolní hranice stanovené zákonem. Při absenci tvrzení žalobce týkajících se existence okolností, jež by mohly mít za následek úvahu o snížení trestu, nelze vytýkat žalovanému, že této zákonné možnosti nevyužil. Skutečnost, že řidič vozidla nedisponuje příslušným řidičským oprávněním je vždy považována za závažný přestupek a žádný případ jízdy bez potřebného řidičského oprávnění nelze považovat za bagatelní, ale naopak vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto společenská škodlivost jednání nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

s ohledem na prokázané okolnosti žalobcova případu snížena. Žalovaný řádně odůvodnil uložené tresty včetně konstatování prokázaných skutečností, k nimž přihlédl. V dostačujícím rozsahu se žalovaný vyjádřil i k otázce subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku s tím, že v dané věci postačí zavinění z nedbalosti, tak jak se stalo v případě žalobce a na toto odůvodnění soud pro stručnost odkazuje.

31. Správní orgán má dle ust. § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, možnost upustit od uložení správního trestu, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. Pokud za okolností dané věci správní orgán nevyužil možnosti upustit od uložení správního trestu, pak zvolil postup, jenž je zcela adekvátní. I s ohledem na argumentaci žalobce ohledně existence osoby, jež údajně vozidlo řídila, k níž žalobce přistoupil poté, co při provedené silniční kontrole nespороval, že vozidlo řídil, a písemně uvedl, že o tom, že se dopouští přestupku nevěděl a v nejbližší době vše vyřeší, nelze důvodně očekávat, že by se jednalo o případ, kdy samotné projednání věci postačí k nápravě jeho osoby.

32. Další možnost týkající se upuštění od trestu či jeho snížení v rámci zákonem dovolených mezí, je upravena v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. pro případ, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. S ohledem na to, že tresty byly uloženy na samé spodní zákonné hranici, s ohledem na výše uvedené okolnosti, i na to, že žalobce netvrdil a neprokazoval ani žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho poměrů, z nichž by bylo možno usuzovat na zjevnou nepřiměřenost uložených trestů, soud neshledal důvody pro aplikaci uvedeného zákonného ustanovení a ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

33. Námitku žalobce, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, zejména nebylo řádně odůvodněno, proč nedošlo k odečtu a námitku, že správní orgán plete skutečnosti, kolik žalobce dosáhl bodů a kolik mu bylo odečteno s tím, že z odůvodnění správního orgánu nevyplývá, jestli 12 bodů stačí pro odečet či již ne, soud považuje za nesrozumitelnou a nepřiléhavou projednávané věci, z tohoto důvodu se k ní není schopen blíže vyjádřit a považuje ji za nedůvodnou.

34. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a soud je proto jako celek přezkoumává. Soud dospěl k závěru, že spisový materiál obsahuje dostatek důkazů potřebných ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který byl potřebný pro rozhodnutí o přestupku. Správní orgány své závěry řádně a logicky odůvodnily, když uvedly, z jakého skutkového stavu vycházely, a z jakých důvodů ke svým závěrům dospěly. Napadené rozhodnutí je prosté žalobcem vytýkaných vad, postup správních orgánů shledal soud zcela v souladu se zákonem. Samotné závěry učiněné žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, kdy argumentace žalovaného podává jasný, ucelený a logický argumentační přehled toho, proč rozhodl způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Na základě všeho výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

VI.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. 11. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.